

Christiane Gammeltoft-Hansens prædiken 12. søndag efter trinitatis

Taler

Christiane Gammeltoft-Hansen
Sognepræst

Dato

7. september 2014

Sted

Lindevang Kirke

Omstændigheder

Denne prædiken er holdt ifm. et homiletisk og liturgisk forsøg i Lindevang Kirke i 2014/2015, hvor kirkens tre præster kontinuerligt prædikede over hele Markusevangeliet fra trinitatis søndag til 2. påskedag. Derved afveg præsterne fra at prædike over teksterne fra de autoriserede to tekstrækker til fordel for Markusevangeliet.

Prædikentekster

Salmernes Bog kapitel 139, vers 1-12
Paulus' Første Brev til Korintherne kapitel 15, vers 21-28
Markusevangeliet kapitel 5, vers 21-43

Salmer

Den mørke nat forgangen er
Kom, Gud Helligånd, kom brat
Jesus, dødens overvinder
Hvad mener I om Kristus
O kristelighed
Til himlene rækker din miskundhed, Gud

- 1 Der er mennesker, der tager virkeligheden ind ufiltreret. De ser det hele, føler det hele og de bukker under af det. "Hvis skibe ikke var overfladiske og hule, kunne de ikke holde sig på bølgerne, så ville de gå ned med mand og mus". Det er netop dette overfladiske og hule, de ikke formår. De tager alt ind, fylder
- 5 hulheden ud med medfølelse. De er bange med dem, der er bange, har ondt sammen med dem, der har ondt. De sorterer intet fra, men tager alt ind og drukner.

- Til det er der dem, der mener, at man må mobilisere en hvis mængde kynisme,
- 10 hvis man skal kunne holde til tilværelsen. Bliver det tungt, må man glide lidt af på det, gøre sig let, så man kan flyde oven på. Alle disse billeder der hele tiden kommer inden for ens synsfelt. Billeder af mennesker der forsøger at redde sig i land. Billeder af mennesker der ikke lykkes for. Alle disse fortællinger om mennesker der går fra at have det skidt til at få det værre. Mennesker der har
- 15 mistet alt selv deres værdighed. Hvem kan holde til at tage det hele ind? Hvem kan holde til at se alverdens lidelse og føle alverdens ulykker?

Og hvad med vores egen sårbarhed? Bliver vi ikke også her nød til, at holde en

20 eller anden form for distance. Hvor stor en grad af dødsbevidsthed kan vi leve med? Hvor meget skal vi lade vores eget endeligt fylde? Hvor meget vores skrøbelighed, hvor meget vores udsathed? Uanset hvor reelt det er, bliver vi så ikke nød til at lægge noget fra os, hvis vi ikke vil gå under?

25 Et skib må være hult og overfladisk, hvis det ikke skal gå til bunds. Det er Karen Blixen, der formulerer den sandhed. Men ud over at være en sandhed, er det også et problem.

30 Det, der er hult, er tomt. Man kan lade sig påvirke af så lidt, at der bliver koldt og forladt i ens indre. Det kan blive så overfladisk, at man mister forbindelsen til og forankringen i virkeligheden. Vi prøver at redde os ved at trække os, men det kan vise sig at blive for dyrt. Det kan blive til en som-om tilværelse. En tilværelse hvor vi lader som om, vi er med. Men i virkeligheden er vi på afstand. Vi er iagttagere snarere end deltagere. Tilskuere til livet.

35 For nogle bliver det for meget. For andre bliver det for lidt. Der er dem, der synker, og der dem, der ikke lader noget trænge ind. Men så er der også dem, der hverken gør det ene eller andet – for hvem det ikke er en mulighed hverken at synke eller at trække sig. Det også selv om det er alt for tungt og kommer alt for
40 nær. De står midt i det, og har kun én mulighed, og det er at kæmpe og håbe.

-

Han hedder Jairus, og han er en mand med en god stilling og høj social status.
45 Og så er han far. Hans datter er 12 år, og hun ligger for døden.

I den situation er der ikke noget valg. Der er et vilkår. Han kan ikke give efter for håbløshed. Han kan ikke trække sig. Hvad skulle hans datter stille op, hvis han ikke som et minimum ville være hjælpeløs sammen med hende. Hvordan skulle
50 han holde en distance til døden, når hans datter ligger lige foran den. Han kan ikke dø på hendes vegne. Men han gør, hvad han kan, for at bremse det definitive og trodse det uundgåelige.

Jairus holder sig ikke på afstand af tilværelsen, selv om det gør ondt. Det gør den
55 Gud, han tror på, heller ikke. Hans Gud er ikke en Gud, der har trukket sig tilbage i sin himmel. Hans Gud er ikke en Gud, der har lagt afstand imellem sig selv og sin skabning. Derfor opsøger Jairus ham i tillid til, at han ikke vil stille sig

udenfor.

60

Og der er heller ingen tøven. "Vil du", spørger Jairus. Det vil Jesus.

65

Men der er tydeligvis ting at gøre på vejen. Der er flere at lade sig berøre af og bevæges af. En far med et døende barn kan næppe rumme flere. Og igen må vi spørge, hvor meget af virkeligheden kan vi tage ind? Når den ene kamp kræver hele ens indsats, når man allerede er tynget ned, kan man så tage mere på sig? Og dog er der stadig så mange, der har brug for nærhed og medfølelse.

70

Det er en del af vores menneskelige udrustning at kunne drage omsorg. Når det er det, skal vi også gøre det. I fortællingen om Jairus' datter, der udvider sig til også at være fortællingen om en blødende kvinde, åbner der sig dog en kategorial forskel på Gud og mennesker, der ikke bare knytter sig til handlingen men også til omsorgen.

75

En 12 årig pige har ubetinget værdi. Det har en kvinde, der har lidt i 12 år også. Faren kan kun rumme den ene. Gud kan rumme dem begge. I fortællingen væver den enes historie sig ind i den andens, og der skabes skjulte forbindelser mellem en ung pige og en ældre kvinde. Der er så meget, der umiddelbart skiller dem. De befinder sig hvert sit sted i samfundet. Den ene har lidt længe, den anden er akut ramt. Den ene nærmer sig bagfra, skjult. Den anden har en, der henvender sig på hendes vegne åbent og ligefremt. Men de bliver forbundet af, at Jesus føler med dem begge, og bevæges af dem begge.

80

85

Vi kan ikke lade som om og holde os på afstand i en verden, der kræver vores fulde indsats. Samtidig kan vi heller ikke bære det hele. Vi går til bunds. Men så langt er vi nu nået i Markus' evangelium, at der begynder at tegne sig et billede. Et billede af Gud, som en Gud der bevæger sig fra menneske til menneske.

90

Jesus møder den enkelte, og tager hver enkelt ind. Han holder sig ikke på afstand, men stopper op, ser sig tilbage og samler efterladte op. Og han bevæger sig frem, for at åbne en lukket fremtid og trodse det definitive. Der er en solidaritet og medleven ikke kun med det begrænsede, men med det hele. Der er en vedkendelse og omsorg for hvert eneste menneske.

95

Må ikke selv Gud bukke under for den byrde det er at bære en menneskehed? Hun dør jo pigen, før han når frem. Ja, hun dør, og alligevel slutter Markus'

fortælling med at det peger fremad.

100 Der er intet som-om ved Jesus. Han er til i verden, forbinder sig med den. Han
går ind i døden og ud af den igen, for at ingen skal overlades til sig selv og ingen
efterlades. Og så tager han en 12 årig pige i hånden, og rejser hende op. Han gør
noget, som kun Gud kan: han bryder det definitive og får død til at blive til liv.
Men samtidig viser han også, at der kan være opstandelse i noget så enkelt som
105 en berøring. At der kan være liv i at dette simple at gribe ud. Det er så lidt, at
tage et andet menneske i hånden, men mere skal der måske ikke til for, at vi kan
være i verden sammen og forbinde os med virkeligheden.

Kilde

110 Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

115 12. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/christiane-gammeltoft-hansens-praediken-12-sondag-efter-trinitatis-2014>

120

125

130

135